

## Arrest

nr. 333 764 van 3 oktober 2025  
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. STAES  
Amerikalei 122/14  
2000 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

### DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 7 april 2025 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 5 maart 2025.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 14 april 2025 met referentenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 juli 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 augustus 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. FAES, die *loco* advocaat P. STAES verschijnt voor de verzoekende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

#### 1. Bestreden beslissing

##### **“A. Feitenrelaas**

*U verklaarde de Nigeriaanse nationaliteit te bezitten en te behoren tot de Bini-etnie. U werd geboren op [...] juni 1985 in Ewohimi, Edo State. U groeide er op met uw ouders, zussen en broer. U vatte uw eerste jaar universitaire studies aan, maar door gebrek aan geld, de ziekte van uw vader en het feit dat u zich als oudste zoon geroepen voelde om financieel voor uw ouders en broers en zussen te zorgen, stopte u uw studies. U verhuisde naar Abuja en ging er aan de slag als vrachtwagenchauffeur. Met het verdiende geld, onderhield u uw familie. Uw vriend L. stelde u – vier jaar na uw vertrek uit de familiale woonst – voor om jullie geluk te beproeven in Europa. U was gewonnen voor de idee.*

Op 17 maart 2007 verlieten jullie Nigeria om vervolgens vier jaar in Libië te verblijven. Jullie staken vervolgens de Middellandse Zee over naar Malta en nadien naar Italië. Na drie jaar illegaal verblijf in Italië, ging u – in 2015 – naar België. U deelde er illegaal reclamefolders rond en nadat u een ongeval had en de politie merkte dat u geen rijbewijs had en illegaal op het grondgebied verbleef, werd u opgesloten in een gesloten centrum. U werd overgedragen aan Frankrijk, waar u in 2017 of 2018 een Verzoek om Internationale Bescherming (hierna VIB) indiende. In Frankrijk ontving u een weigeringsbeslissing en op 6 december 2019 keerde u terug naar België. Op 15 september 2021 diende u een **eerste verzoek om internationale bescherming** in te België. Omdat u geen gevolg gaf aan de convocatie van de Dienst Vreemdelingenzaken – u zou deze niet ontvangen hebben omdat u problemen had met uw woonst – werd uw eerste aanvraag op 12 september 2022 afgesloten daar u werd geacht afstand te doen van uw asielaanvraag. U keerde niet terug naar uw land van herkomst.

Op 20 september 2022 diende u huidig **eerste volgend verzoek om internationale bescherming** in. Op 24 november 2022 werd dit verzoek ontvankelijk verklaard (wegens formele redenen). Op 10 februari 2025 werd u ten gronde gehoord.

U legde geen documenten neer om uw verzoek te staven, maar toonde tijdens het onderhoud een foto van uw Nigeriaanse paspoort.

## **B. Motivering**

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw tweede verzoek om internationale bescherming géén bijzondere procedurele noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen.

Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen.

Bijgevolg blijft de vorige beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

**Er dient vastgesteld te worden dat u geen concrete gegevens of elementen hebt aangehaald waaruit blijkt dat u uw land van herkomst hebt verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of omwille van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, noch dat u er om de hiervoor vermelde redenen niet naar zou kunnen terugkeren.**

**U verliet uw land van herkomst louter omwille van economische motieven.**

Bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna DVZ) gaf u aan dat u nooit problemen kende met de autoriteiten, medeburgers of algemene problemen. U vertrok twee jaar na de dood van uw vader. U was de economische situatie beu en wou voor uw familie zorgen als oudste zoon. Toen u gevraagd werd wat u vreesde bij terugkeer, gaf u aan dat u niet echt iets vreest en het uw land blijft. U bent al lang in Europa, heeft er geen kennissen of vrienden en uw moeder wordt oud (verklaring volgend verzoek, dd.18/11/2022, vraag 17 en 20). Voor het CGVS herhaalde u dat u uw universitaire studies niet afrondde, omdat er te weinig geld was en uw vader ziek werd. U werkte vervolgens als vrachtwagenchauffeur en in de bouw, tot een vriend van u – L. – u voorstelde het geluk in het buitenland te gaan zoeken. U zwoer niet meer naar Nigeria te gaan, omwille van de economische crisis. U wil een leven in België en heeft verder geen reden waarom u niet naar Nigeria kan terugkeren (Notities Persoonlijk Onderhoud (hierna NPO), p.10-11).

**Bovenstaand probleem is evenwel louter van economische aard en houdt als dusdanig geen verband met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, die voorziet in internationale bescherming voor personen die een gegronde vrees voor vervolging koesteren omwille van hun ras, nationaliteit, religie, hun behoren tot een sociale groep of hun politieke overtuiging.**

**Uw verklaringen waarom en wanneer u uw land verliet zijn bovendien niet consistent.**

Bij de DVZ gaf u aan dat uw vader ziek was, jullie hem naar het ziekenhuis brachten, de medicijnen te duur waren, jullie hem weer naar huis brachten waar hij één week later overleed, met name op **19/04/2007**. Dit maakte zulke indruk op u dat u besloot te vluchten. Dit deed u echter pas twee jaar na het overlijden van uw

vader. U vertrok uit Nigeria op **17/3/2009** (verklaring volgend verzoek, dd.18/11/2022, vraag 10 en vraag 17). In het kader van uw eerste verzoek, meldde u dat uw vader overleed op **15/03/2008** (verklaring DVZ, dd.30/09/2021, vraag 13). Verder meldde u dat u pas in **2014** Nigeria verliet (verklaring DVZ, dd.30/09/2021, vraag 14). Tijdens het onderhoud met het CGVS, gaf u dan weer aan dat uw vader overleed in **mei 2008**, u toen **niet meer in het land was** en hij reeds lang ziek was voor u vertrok. Toen u anderhalf jaar in Italië was, bracht men u op de hoogte van het overlijden van uw vader. Verder stelde u dat u Nigeria **10 jaar geleden** verliet (NPO, p.7-8-9).

**Verder:**

- **wachtte u erg lang om een VIB in te dienen.** (NPO, p.10)
- **ontving u reeds eerder een weigeringsbeslissing in Frankrijk.** Waarom u geweigerd werd, weet u niet, maar u vertelde er wel hetzelfde verhaal als in België. (NPO, p.6-7)
- **vroeg en verkreeg u een paspoort bij de Nigeriaanse ambassade.** (administratief dossier en NPO, p.7). Tijdens het onderhoud toonde u een foto van de eerste pagina van uw Nigeriaanse paspoort [...]; een paspoort dat geldig is van 1/2/2021 tot 31/1/2026 (NPO, p.7-8). De foto van het paspoort bevat louter persoonsgegevens, welke hier momenteel niet in twijfel worden getrokken.

**Wat betreft de algemene veiligheidssituatie kan het volgende worden opgemerkt:**

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (zie **EASO Nigeria Security Situation van juni 2021** <https://euaa.europa.eu/publications/coi-report-nigeria-security-situation-v11-june-2021>, de **EASO Country Guidance Note: Nigeria van oktober 2021** <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidancenigeria-october-2021> en de **EUAA Nigeria – Country Focus van juli 2024** <https://euaa.europa.eu/publications/nigeria-country-focus>) blijkt dat op het Nigeriaanse grondgebied op verschillende plekken en in verschillende staten conflicten plaatsvinden van diverse aard en waarin diverse actoren een rol spelen : Islamitische groeperingen, waaronder Boko Haram en splintergroeperingen zoals Jama'at Ahl as-Sunnah lid-Da'wah wa'l-Jihad (JAS), Ansura, Islamic State West Africa Province (ISWAP) en Bakura die actief zijn in het noordoosten; conflicten in het noordwesten waarbij groepen herders, burgerwachten, criminele bendes, alsook Islamitische groeperingen betrokken zijn; etnisch geweld tussen de gemeenschappen van nomadische veehouders en landbouwers in het noordwesten en vanuit de Middle Belt naar het zuiden; militante acties in de Nigerdelta; en separatistische Biafra-agitatie in het zuidoosten. Het onderscheid tussen criminele gewapende groepen, bendes, bandieten, gemeenschapsmilities, herders en boeren en burgerwachten is niet altijd duidelijk. De grenzen tussen deze groepen vervagen steeds meer. Uit deze informatie komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van deze conflicten in Nigeria regionaal erg verschillend is.

De gehanteerde informatie stelt dat er in Nigeria geen deelstaten zijn waar de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken deelstaat louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

In een aantal deelstaten zoals Borno, Adamawa, Yobe, Kaduna, Katsina, Zamfara en Benue, vindt willekeurig geweld plaats, al dan niet op grote schaal, maar de "loutere aanwezigheid" in deze deelstaten is ontoereikend om een reëel risico te lopen slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

De overige 29 deelstaten en het federale hoofdstedelijke gebied Abuja zijn regio's waar er zich weliswaar veiligheidsincidenten van diverse aard kunnen voordoen en waarin diverse actoren kunnen betrokken zijn maar waar in het algemeen geen reëel risico bestaat dat een burger wordt getroffen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Uit het recente rapport van **EUAA Nigeria – Country Focus van juli 2024** <https://euaa.europa.eu/publications/nigeria-country-focus> dat een overzicht geeft van de veiligheidssituatie in Nigeria in de periode van 1 januari 2023 tot 31 maart 2024, met inbegrip van recente veiligheidstrends, de impact op burgers en een uitsplitsing van de veiligheidssituatie per geopolitieke zone, blijkt dat de situatie in de overige 29 deelstaten en het federale hoofdstedelijke gebied Abuja stabiel is gebleven. Uit een grondige analyse van dit rapport blijkt geenszins dat de veiligheidssituatie in de overige 29 deelstaten en het federale hoofdstedelijke gebied Abuja dermate is gewijzigd dat de huidige beoordeling door het CGVS in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet niet meer actueel zou zijn.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de deelstaat Edo actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de deelstaat Edo aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Op basis van artikel 57/5quater van de vreemdelingenwet werd u de mogelijkheid gegeven opmerkingen te formuleren met betrekking tot de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud. Er werden echter geen opmerkingen ontvangen waardoor u wordt geacht in te stemmen met de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud.

### **C. Conclusie**

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

### 2. Verzoekschrift

2.1. In een eerste middel beroept verzoeker zich op de schending van:

- artikel 48/3, 48/6 §1 en §5 van de Verblijfswet
- artikel 1.A.2 van het Vluchtelingenverdrag van 1951
- artikel 4.1 van de Kwalificatierichtlijn 2011/95/EU
- artikel 17, §2 van het KB van 11 juli 2023 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen;
- artikel 10 van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking);
- de materiële motiveringsverplichting zoals bedoeld in artikel 62 van de Verblijfswet
- artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen;
- het materiële motiveringsbeginsel;
- het zorgvuldigheidsbeginsel.”

Verzoeker geeft een theoretische toelichting inzake de voormelde geschonden geachte bepalingen en beginselen.

Verder ontwikkelt hij het middel *in casu* als volgt:

“In de bestreden beslissing ontbreekt een objectief onderzoek gesteund op actuele bronnen. Het CGVS weerhoudt de meest nadelige interpretatie van het persoonlijk onderhoud van verzoeker en begaat daardoor substantiële appreciatiefouten.

Het CGVS stelt dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij een persoonlijke vrees voor vervolging heeft zoals bedoeld in de vluchtelingenconventie, noch dat hij aannemelijk heeft gemaakt een reëel risico te lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaalt in de definitie van subsidiaire bescherming.

Nochtans meent verzoeker dat een correcte appreciatie van de gegeven verklaringen en bewijsstukken wel degelijk zou leiden tot een gunstige beslissing. Echter constateert verzoeker dat er van een gedegen onderzoek allerminst sprake was.

Allereerst wenst verzoeker te benadrukken dat de motivering van de bestreden beslissing bijzonder summier is. Op zichzelf behoeft dit niet noodzakelijkerwijs problematisch te zijn, ware het niet dat de inhoudelijke onderbouwing tekortschiet.

Zo bevat de bestreden beslissing de volgende passage (stuk 1, pagina 2): [...]

Verweerder werpt deze elementen op, maar is er gedurende het persoonlijk onderhoud op geen manier in geslaagd om verzoeker hieromtrent vragen te stellen. De zogenaamde tegenstrijdige verklaringen die verweerder hier opwerpt in de beslissing, steunen aldus op een eenzijdige interpretatie van verweerder zonder een kans voor verzoeker om zich te verklaren.

Nochtans rust op verweerder ingevolge artikel 17, § van het KB van 11.07.2003 de verplichting om verzoeker de gelegenheid te geven om hieromtrent uitleg te geven. Logischerwijs hangt dit samen met de fundamentele beginselen van behoorlijk bestuur die verweerder dient te respecteren, zoals de zorgvuldigheidsplicht en de motiveringsplicht.

Doorheen het persoonlijk onderhoud werden over deze tegenstrijdigheden geen woord gerept. Het persoonlijk onderhoud van verzoeker duurde slechts één uur lang, zonder bijstand van een raadsman. De notities van het persoonlijk onderhoud spreken boekdelen: in dit verslag wordt de situatie geschetst waarin er slechts sprake is van een beknopte bespreking van het verhaal van verzoeker, zonder dat verweerder op enig moment diepgang opzoekt of verdere vragen stelt.

Zowel de gebrekkige motivering van de bestreden beslissing als de wijze waarop het persoonlijk onderhoud werd gevoerd, wijzen op een slordige en onzorgvuldige behandeling van het dossier van verzoeker door verweerder.

Hiernaast is het hallucinant dat het persoonlijk onderhoud van verzoeker werd afgenomen door een protection officer die op diezelfde dag verantwoordelijk was voor het opleiden van een collega, terwijl de uitvoering van het onderhoud zelf getuigde van een gebrek aan zorgvuldigheid en kwaliteit.

Wat hier aldus van bijzonder belang is, is de slordige en onzorgvuldige behandeling van het dossier in zijn geheel door verweerder. Dit blijkt uit de late convocatie voor het CGVS, gevolgd door het nemen van een oordeel over cliënt binnen slechts één uur, en de uiteindelijke beslissing die duidelijk in strijd is met verschillende rechtsprincipes. Het gehele proces getuigt van een ernstig gebrek aan zorgvuldigheid, bijna van een gebrek aan interesse in het dossier van verzoeker."

In een tweede middel beroept verzoeker zich op de schending van:

- artikel 48/4, 48/5 en artikel 49/3 van de Verblijfswet
- de materiële motiveringsverplichting zoals bedoeld in artikel 62 van de Verblijfswet
- artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen
- de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald van het beginsel luidens welk elke administratieve beslissing gesteund moet zijn op in feite en in rechte juiste en pertinente motieven
- het zorgvuldigheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel
- artikel 3 EVRM."

Verzoeker onderbouwt het middel als volgt:

"1. Verzoeker stelt in hoofddorde vluchteling te zijn (zie supra).

In bijkomende orde stelt verzoeker dat hij in aanmerking komt voor de subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b Verblijfswet om de volgende reden.

[...]

2. Wat betreft de bescherming op basis van 48/4, §2, c) Verblijfswet, dient te worden nagegaan of er sprake is van willekeurig geweld.

Verweerder stelt dat in de deelstaat Edo voor burgers geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

Verweerder slaagt er echter niet in verder te concretiseren.

Er heerst een algemeen probleem van ontvoeringen in Nigeria, vooral in de deelstaat Edo, zo rapporteert FOD Buitenlandse Zaken1: [...]

Verweerder vermeldt kort het reëel risico op ernstige schade wat betreft de staat waar verzoeker is opgegroeid, maar vermeldt de regio waar verzoeker uit gevlucht is slechts zeer kort en terloops.

Als echter gekeken wordt naar de situatie in Abuja, kan men concluderen dat de situatie wel degelijk het risico op ernstige schade met zich meebrengt.

Zo stelt de volgende bron2: [...]

Verzoeker loopt wel degelijk het risico om slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Dat verzoeker daarom van mening is dat hem minstens de subsidiaire beschermingsstatus moet worden toegekend.

De bestreden beslissing schendt artikel 48/4 en artikel 48/5 van de Verblijfswet, alsook de zorgvuldigheidsplicht."

## Beoordeling

- 1.
- 2.
3. De Raad, die inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt over volheid van rechtsmacht, dient inzake het verzoek om internationale bescherming een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een verzoeker om internationale bescherming al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De verwijzing naar wetsbepalingen, rechtspraak en reisadviezen impliceert niet *an sich* dat de bestreden beslissing behept is met een onregelmatigheid of dat verzoeker nood heeft aan internationale bescherming.

In de mate verzoeker aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

4. De bestreden beslissing motiveert terecht en pertinent en op grond van de elementen die zich in het administratief dossier bevinden dat:

- verzoeker Nigeria louter omwille van economische motieven heeft verlaten, wat geen verband houdt met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie;
- verzoekers verklaringen waarom en wanneer hij Nigeria verliet niet consistent zijn;
- verzoeker erg lang wachtte om een verzoek om internationale bescherming in te dienen;
- verzoeker eerder een weigeringsbeslissing kreeg in Frankrijk, waar hij hetzelfde verhaal als in België zou hebben verteld;
- verzoeker een paspoort bij de Nigeriaanse ambassade vroeg en verkreeg, met geldigheid van 1 februari 2021 tot 31 januari 2026.

Ingevolge de voorstaande vaststellingen, die pertinent en draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier, concludeert de Raad in navolging van verweerder dat verzoeker geen concrete elementen heeft aangehaald waaruit blijkt dat hij Nigeria heeft verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade, noch dat hij omwille van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade niet zou kunnen terugkeren naar Nigeria.

Het komt aan verzoeker toe om de motieven van de bestreden beslissing aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij evenwel – gelet op wat volgt – geheel in gebreke blijft.

Zo hekelt verzoeker in het verzoekschrift op algemene wijze dat de motivering bijzonder summier is en de inhoudelijke onderbouwing tekortschiet, maar laat hij na de motieven van de bestreden beslissing concreet te weerleggen of in een ander daglicht te plaatsen.

Verder werpt verzoeker op dat hij doorheen het persoonlijk onderhoud niet geconfronteerd werd met zijn tegenstrijdige verklaringen en voert hij de schending aan van artikel 17, § 2 van het KB van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Het feit dat verzoeker niet met de tegenstrijdigheden werd geconfronteerd doet echter geen afbreuk aan het bestaan ervan. Het vaststellen van de tegenstrijdigheden is tijdens het persoonlijk onderhoud zelf bovendien niet steeds mogelijk, terwijl verzoeker als enige persoon in principe wel kan weten wat hij eerder heeft verklaard. Artikel 17, § 2 van het KB van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voorziet bovendien slechts in de verplichting om de verzoeker met tegenstrijdige verklaringen te confronteren wanneer deze tijdens het persoonlijk onderhoud worden vastgesteld. Bovendien is het niet ernstig van verzoeker om verweerder te verwijten dat de kans niet werd geboden om de tegenstrijdigheden te verhelderen doch vervolgens over deze tegenstrijdigheden zelf niet de minste verdere duiding te geven, hoewel hij hiertoe de kans heeft middels onderhavig verzoekschrift.

Waar verzoeker in het verzoekschrift opwerpt dat zijn persoonlijk onderhoud doorging zonder de bijstand van een advocaat, blijkt uit het administratief dossier niet dat verweerder voorafgaand aan het persoonlijk onderhoud werd ingelicht over de tussenkomst van een advocaat die verzoekers belangen zou verdedigen. In de oproeping van het persoonlijk onderhoud werd verzoeker gewezen op de mogelijkheid zich op de dag van het persoonlijk onderhoud te laten bijstaan door een advocaat (aangetekende zending "*oproeping persoonlijk onderhoud*" van 22 januari 2025). Dat verzoekers advocaat tijdens het persoonlijk onderhoud niet aanwezig was kan verweerder niet ten kwade worden geduid. Het behoort aan verzoeker om de verantwoordelijkheid te dragen inzake de organisatie van zijn verdediging. Indien hij gedurende het persoonlijk onderhoud de bijstand van een advocaat wenste, was het zijn taak om op diligente en alerte wijze zijn verdediging te organiseren. De verzoeker om internationale bescherming is vrij te beslissen of hij al dan niet wil worden bijgestaan door een advocaat tijdens het persoonlijk onderhoud.

Tot slot betoogt verzoeker in het verzoekschrift dat het persoonlijk onderhoud slechts één uur duurde, dat het beperkt is tot een beknopte bespreking van het verhaal van verzoeker, zonder dat verweerder op enig moment diepgang opzoekt of verdere vragen stelt, en dat het persoonlijk onderhoud werd afgenomen door een *protection officer* die op diezelfde dag verantwoordelijk was voor het opleiden van een collega. Nog daargelaten dat verzoeker geen bezwaar had tegen de aanwezigheid van een *protection officer* in opleiding tijdens zijn persoonlijk onderhoud ("*PO legt uit aan VZ dat er een PO in opleiding is die graag zou meevolgen ter observatie. PO vraagt of dit ok is voor VZ. VZ geeft aan van wel.*", notities van het persoonlijk onderhoud, p. 4), blijkt uit niets dat de aanwezigheid van deze – louter observerende – *protection officer* in opleiding enige invloed zou hebben gehad op het verloop van het persoonlijk onderhoud. Verzoeker licht voorts niet toe welke concrete elementen hij niet heeft kunnen aanbrengen ten gevolge van de aanwezigheid van deze *protection officer*, ten gevolge van de duur van het onderhoud en/of de vraagstelling. Bovendien blijkt uit de notities van het persoonlijk onderhoud dat aan verzoeker zowel open als gerichte vragen werden gesteld die hij duidelijk begreep en dat hij wel degelijk de gelegenheid kreeg om zijn asielmotieven en concrete feitelijkeheden uiteen te zetten. Verzoeker bevestigde op het einde van het persoonlijk onderhoud bovendien dat hij alles verteld had en dat hij alle vragen goed begrepen had (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 13). Ook in zijn verzoekschrift laat verzoeker na te duiden welke details hij niet heeft kunnen uiteenzetten omwille van het verloop of de duur van het persoonlijk onderhoud.

Verzoeker komt in het verzoekschrift voor het overige in wezen niet verder dan het benadrukken van zijn nood aan internationale bescherming en het bekritisieren en tegenspreken van het onderzoek en de motivering door verweerder. Dit kan bezwaarlijk een dienstig verweer worden geacht.

Verzoeker slaagt er aldus niet in de hoger aangehaalde motieven te ontkrachten, noch een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

5. Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat *in casu* niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet. Derhalve kan verzoeker het voordeel van de twijfel niet worden gegund.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

6. Verzoeker beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit zijn verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Wat de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet betreft, verwijst de Raad integraal naar de omstandige motivering in de bestreden beslissing en de beschikbare informatie waaruit blijkt dat er actueel voor burgers in de deelstaat Edo geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van voormelde bepaling van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker brengt geen elementen bij waaruit kan blijken dat de beschikbare informatie niet (langer) correct zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. Het geciteerde reisadvies is bestemd voor reislustige Belgen en Canadezen en vormt geenszins een leidraad voor het onderzoek naar de gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade in het kader van de subsidiaire beschermingsstatus.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar het land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

#### Kosten

7. Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

### **OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

#### **Artikel 1**

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

#### **Artikel 2**

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

#### **Artikel 3**

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie oktober tweeduizend vijftientig door:

W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

W. MULS